

der siges at være Sjælen i hele Planen, nemlig Etatsraad H. N. Andersen. Jeg henviser til denne Mands Redegørelse, som findes i Betænkningen. Men endvidere har Udvalget haft Lejlighed til at konferere med den nævnte Mand. Han har ifølge Ministerens Udtalelser ved første Behandling og ligeledes ved Forelæggelsen paa egne og de andre Koncessionssøgers Vegne sagt, at de helst saa, at Staten tog sig af denne Sag, og at de stillede deres Indsigt, Erfaring og Forretningsdygtighed til Raadighed for Staten. Det var med en vis Interesse, at vort Mindretal under Konferencen med Etatsraad Andersen hørte ham ikke alene gentage disse Udtalelser, men forstærke dem. Jeg skal tillade mig at henvise til et Par af de Udtalelser, der fremkom. Det er ingen Udvalgshemmelighed, det er et Memorandum, der blev givet til Oplysning for Udvalget og for Tinget. Efter at det er gjort gældende, at det ikke er et Andragende, der er fremkommet, men et Tilbud fra Koncessionssøgerne til Staten, siges det endvidere, at det har været vanskeligt eller ganske umuligt at opstille nogen som helst Rentabilitetsberegning, men det henstilles til Udvalget og senere til Rigsdagen og Regeringen, at denne Sag maa tages saa alvorligt op som muligt til Gavn for vort Land. Det hedder saa videre, at som Alternativ kunde tænkes for det første enten, at Staten selv foretager Uddybningen samt Kajanlægget, og at Koncessionsandragerne, om det ønskes, forsøge at danne et Selskab, der forrenter de af Staten hafte Udlæg og for egen Regning bygger Varehuse, Kraner o. s. v., og eventuelt søge at oprette de i Andragendet nævnte Virksomheder. Jeg beder det ærede Tings Medlemmer om at sammenligne vore Ændringsforslag med de Udtalelser, der her ere fremsatte af den Mand, hvis Dygtighed alle ere enige om at anerkende, og som har tilføjet, at hvis Staten vilde overtage Foretagendet, kunde den gøre Regning paa hans og de øvrige Koncessionsandrageres Bistand med Raad og Daad i enhver Retning. For det andet siges der: „Eller ogsaa, at den nuværende Plan opgives, og at vi paa Water Island uden Koncession eller Forpligtelser foretage saadanne Anlæg, som vi til enhver Tid selv maatte bestemme, forudsat, at Øen blev et Frihavnsgebet“. Til det første bemærkes der i det omtalte Memorandum: „Er der andre, der maatte formene privat, at kunne skaffe Kapital til Veje til det i vort Andragende givne Grund-

lag, og som ville tage Ansvar, ville vi, om det maatte ønskes, yde vor Medvirking“. Altsaa ikke alene overfor Staten, men ogsaa overfor andre erklære disse Mænd sig villige til at yde deres Medvirking for at fremme Sagen. Endelig har Etatsraad Andersen, som alt berørt af Flertallets Ordfører og som ogsaa angivet i Betænkningen, paa egne og de andre Koncessionssøgers Vegne udtalt, at ønsker Staten at anlægge en billigere Havn ved Water Island, kan denne Ø overdrages Staten for den hos Østasiatisk Kompagni bogførte Værdi. Vort Forslag kommer støttet paa disse Udtalelser fra den Mand, der har det nøjeste Kendskab til disse Forhold, hvad ingen kan forlange, at vi skulle have, der som Lægmand aldrig have haft Lejlighed til personlig at se hverken St. Thomas Havn eller de Areaer, der er Tale om at benytte til Anlægget, medens denne Mand dels har haft Lejlighed til at se det og dels har ofret mange Timer, maaske mange Maaneder, paa at sætte sig ind i Planerne. Altsaa denne Mand er af den Opfattelse, at man kan vælge de Veje, som vi i vort Forslag have antydnet, og jeg synes, at der her er meget ringe Udsigt for Staten til at løbe nogen Risiko eller Fare.

Jeg føler mig overbevist om, at der fra flere Sider vil blive trukket paa Skuldrene eller Smilebaandet ad den Maade, hvorpaa vi have foreslaaet at skaffe de nødvendige Penge til Veje; man vil ikke rigtig tro paa den Vej at skaffe Pengene herhjemme, og man ønsker heller ikke at gøre et saadant Forsøg. Det kan ogsaa godt være, at man i Bestræbelserne for ikke at fremme saadanne Ønskers Realisation støttes paa det mest levende af Bankverdenen. Bankverdenen er i Virkeligheden her i vort lille Land langt stærkere, end den burde være. Man mærker dens Indgriben alle Vegne, og naar man her altid saa bestemt afviser ethvert Forsøg paa at skaffe eventuelle Statslaan til Veje, ved at udstede Statsobligationer — som for Resten ogsaa kunde udstedes til Udlandet, hvad andre Lande jo gøre —, skulde det ikke undre mig, om det i ikke ringe Grad skyldes Indflydelse udentings fra. Naar Staten indskrænker sig til at anlægge Havnen, vil den kunne nøjes med en langt ringere Kapital.

I det forelagte Lovforslag er Havneanlægget projekteret til 9 Mill. Kr., der skulde fordeles paa en Del Aar. I vort Forslag have vi anset en Sum paa 10 Mill. Kr. for nødvendig, og vi foreslaa, at Fi-